

Arrest

nr. 69 515 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VANCRAEYNEST, die loco advocaat E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, P.M. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 10/11/1972 te Khassav-Yurt geboren en bent met D.P. (...) gehuwd.

In 2000 werd u gearresteerd voor het verbergen van rebellen. U werd hiervoor veroordeeld. Na een opsluiting van 9 maanden kreeg u amnestie.

Toen u in 2001 werd vrijgelaten ging u naar Tjumen en dan naar Novy-Oringoy (Jamalië) om er te gaan werken.

In januari 2011 keerde u terug naar Khassav Yurt.

Toen u op 14/01/2011 van uw werk naar huis terugkeerde kreeg u autopech. Terwijl uw auto werd hersteld werden u en 5 of 6 anderen door de politie meegenomen.

U werd beschuldigd van betrokkenheid bij de aanslag op het café Witte Nachten. Deze aanslag had diezelfde avond plaatsgevonden. U werd gedurende 3 dagen op het politiekantoor vastgehouden. U werd tijdens uw aanhouding geslagen. Na 3 dagen wist uw vader u vrij te kopen. Hierop ging u terug naar huis.

De volgende dag besloot u onder te duiken in het vakantieverblijf van uw ouders in Bayram Aul.

Sinds uw vrijlating is de GOVD verschillende malen naar uw ouders gekomen. Het laatste bezoek zou 3 weken na uw vrijlating hebben plaatsgevonden. De politie vroeg aan uw ouders waar u zich bevond aangezien ze u wilden ondervragen. Uw vader besloot dat u het land moest ontvluchten.

Hij voerde u naar Piatigorsk waar u in een vrachtwagen stapte die u naar Oekraïne bracht. Vanuit Oekraïne ging u per minibus naar België waar u op 21/04/2011 aankwam.

Op 26/04/2011 diende u er een asielaanvraag in.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een kopie van de eerste bladzijde van uw binnenlands paspoort."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

" U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten omwille van het feit dat u van de aanslag op het café Witte Nachten werd beschuldigd.

Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werd er een onaannemelijke mate van onwetendheid bij u vastgesteld over zaken die aan de kern van uw relaas raken.

Zo weet u niet of u momenteel door de Russische autoriteiten wordt gezocht (CGVS p.3). U stelde dat de politie na uw vrijlating een paar keer naar uw ouders ging. Hoeveel keer uw ouders sindsdien door de politie werden bezocht wist u echter niet te vertellen.

Betreffende het enige bezoek van de politie dat u enigszins kon kaderen legde u bovendien incoherente verklaringen af. Zo stelde u dat het enige bezoek van de politie aan uw ouders dat u zich herinnert plaatsvond terwijl u in Bayram Aul leefde. U kon geen concrete datum van dit bezoek geven maar het zou 3 weken na uw vrijlating geweest zijn (CGVS p.3, 7). Nadien verklaarde u echter dat u slechts 2 weken in Bayram Aul verbleef (CGVS p.8).

Door het feit dat u reeds de dag na uw vrijlating naar Bayram Aul ging (CGVS p.3) kan deze verklaring niet in overeenstemming worden gebracht met het feit dat u in Bayram Aul verbleef toen u over het bezoek van de politie aan uw ouders hoorde.

Ook over de enige convocatie die voor u toekwam legde u een grote mate van onwetendheid aan de dag.

U verklaarde dat uw vader een maand voor het CGVS gehoor (gehoor dd.16/06/2011) een convocatie voor u had ontvangen. Wanneer die convocatie toekwam wist u echter niet te vertellen. In welke hoedanigheid u werd opgeroepen wist u ook niet te vertellen. U wist zelfs niet of er een beschuldiging op het document stond (CGVS p.9).

U stelde verder dat u beschuldigd werd van de aanslag op het café Witte Nachten.

Of er sinds die aanslag nog andere mensen hiervan beschuldigd werden wist u niet te vertellen. U wist ook niet of er reeds verdachten voor deze aanslag in de gevangenis zitten (CGVS p.7).

Voorts weet u niet welke rol u wordt toegedicht bij deze aanslag. U stelde wel dat u tijdens uw aanhouding verklaringen moest ondertekenen waarin stond dat u de bom had geplaatst en het tijdstip waarop u dit deed. Toen u gevraagd werd op welk tijdstip dat dan wel was kon u dit echter niet zeggen. U zou het document maar vluchtig gelezen hebben (CGVS p.10-11).

Verder bleek u ook zeer onwetend over de manier waarop u werd vrijgekocht. Zo stelde u dat uw vader u in 2011 kon vrijkopen. Met wie hij over de vrijkoopsom onderhandelde of aan wie hij dit bedrag betaalde wist u niet te vertellen. U stelde wel dat hij hier zijn connecties voor aansprak. Welke connecties dit dan wel waren wist u echter niet te vertellen (CGVS p.7).

Een dergelijke vaagheid en onwetendheid over zaken die de kern van uw vrees uitmaken is niet aannemelijk.

Vanuit een dergelijke onwetendheid kan verwacht worden dat u afdoende inspanningen levert om meer te weten te komen over (de actualiteit van) uw vervolgingsproblemen.

U verzuimde dit echter te doen.

Zo kon u inspanningen gedaan hebben om te achterhalen welke connecties uw vader aansprak om uw vrijlating in 2011 te regelen om via hen meer te weten komen over de actualiteit van

uw vervolgingsproblemen. U vond het overigens zelfs niet nodig meer informatie aan uw ouders te vragen betreffende de bezoeken van de politie en de afgeleverde convocatie (CGVS p.9-10).

Een dergelijk gedrag duidt op een dermate gebrek aan interesse in uw vervolgingsproblemen wat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Uw gebrek aan geloofwaardigheid betreffende de door u verklaarde vervolgingsvrees wordt verder bevestigd door het feit dat u geen enkel document neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas.

Niettemin had u hier de mogelijkheid toe.

Ondanks het feit dat u in mei 2011 van uw vader hoorde dat er een convocatie voor u toekwam legt u dit niet neer. Sterker nog, u weet zelfs niet waar deze convocatie zich bevindt (CGVS p.9-10).

Ook legt u geen enkel bewijs neer van uw veroordeling in 2000 en de amnestie die u hiervoor in 2001 verkreeg. Deze documenten zouden immers bij het overlijden van uw opa verloren zijn gegaan (CGVS p.10). Het zou zeer opmerkelijk zijn dat dergelijke belangwekkende documenten zomaar verloren gaan.

Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas bijkomend aan.

U legde daarnaast ongeloofwaardige verklaringen over uw reisweg af.

U verklaarde dat u met een minibus van Oekraïne naar België gereisd hebt. U kwam via Polen de Europese Unie binnen.

U verklaarde nooit een internationaal paspoort te hebben gehad. Toen u gevraagd werd of de passeur valse identiteitsdocumenten voor u had wist u het niet. U stelde wel dat hij in Oekraïne documenten had geregeld maar dat u ze nooit gezien had. Er werd verder ook geen afspraak met de passeur gemaakt over wat te doen bij een eventuele grenscontrole.

Niettemin kende u geen problemen aan de Poolse grens. U werd zelfs niet persoonlijk gecontroleerd bij uw inreis in de Europese Unie (CGVS p.4-5, 11).

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle.

Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort die werd gebruikt / die voor u was aangemaakt, niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Daarnaast legde u zeer incoherente en volatiële verklaringen af betreffende de periode tussen uw vrijlating in januari 2011 en uw aankomst in België op 21/04/2011.

U vertrok de dag na uw vrijlating – u werd 3 dagen na uw aanhouding van 14/01/2011 vrijgelaten - naar Bayram Aul (CGVS p.3). U stelde dat u daar 2 weken verbleef. Van daaruit vertrok u naar Piatigorsk waar u 3 of 4 dagen verbleef. Hierna vertrok u naar Oekraïne met een vrachtwagen. U was 3 dagen onderweg (CGVS p.8).

U verklaarde dat u daar eind februari aankwam (CGVS p.7-8). Nadien stelde u dat het pas rond de 5de of de 6de maart moest geweest zijn dat u in Oekraïne aankwam. Uiteindelijk verklaarde u dat u toch in februari in Oekraïne aankwam (CGVS p.8-9).

In eerste instantie stelde u dat u daar een maand verbleef (CGVS p.7). Later stelde u dan weer dat u slechts 3 weken in Oekraïne verbleef (CGVS p.8). Van hieruit reisde u door naar België. Dit traject nam 3 dagen in beslag (CGVS p.9). U kwam echter pas op 21/04/2011 in België aan (verklaringen DVZ punt 35).

Indien u eind februari of begin maart in Oekraïne aankwam en daar slechts 3 weken verbleef zou u al op het einde van maart in België moeten zijn aangekomen.

Hierbij kan worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u niet kon zeggen op welk adres u in Oekraïne verbleef of zelfs maar in welke wijk u daar verbleef ondanks uw bewering dat u daar 3 weken of een maand verbleven hebt.

Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u pas op 21/04/2011 in België aankwam stelde u enkel dat dit het geval was.

U probeerde het door u gegeven incoherent tijds kader te vergoelijken door te stellen dat u onderweg veel hoofdpijn had en dat u geheugenproblemen heeft.

Uw loutere beweringen volgens dewelke u aan geheugenproblemen lijdt omwille van de slagen op uw hoofd (CGVS p. 3 & 9) zijn geenszins van die aard dat het de afwezigheid van objectieve bewijsstukken, noch de voormelde incoherentie en volatilité in uw verklaringen betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, noch uw gebrek aan interesse in de nasleep van uw problemen, noch uw ongeloofwaardige reisroute, kunnen verklaren.

Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen.

Al deze incoherenties, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten, uw documenten en uw reisroute ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Het door u voorgelegd document vermag niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Het onvolledige kopie van uw binnenlands paspoort bevat immers enkel persoonlijke gegevens maar geeft geen enkele informatie over uw asielmotieven."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 11 augustus 2011 de schending aan van de algemene rechtsbeginselen van "Audi alteram partem", van het recht op verdediging en van het recht op tegenspraak.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zijn beslissing genomen heeft op basis van de verslagen van zijn documentatiedienst waarvan de inhoud hem niet op voorhand was bekendgemaakt en dat hij niet eens over dertig dagen beschikte om de verslagen te weerleggen;

Verzoeker voert aan dat het onderzoek dat op inquisitoriale wijze plaatsvindt, enkel aan de commissaris-generaal overgelaten is, dat de Raad niet over een onderzoeksbevoegdheid beschikt, dat de inachtneming van bepaalde elementen beperkt is en dat de procedure voor de Raad schriftelijk is.

Verzoeker is van mening dat dit een schending inhoudt van de rechten van de verdediging en vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak naar de commissaris-generaal terug te sturen voor een tegensprekelijk onderzoek, namelijk om hem de mogelijkheid te geven van de inhoud van de verslagen en antwoorddocumenten kennis te nemen zodat hij tegenbewijzen kan leveren en opmerkingen kan formuleren.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog een manifeste appreciatiefout aan, een schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/7 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de artikelen 197, 198, 199 en 203 van de proceduregids van UNHCR.

Verzoeker benadrukt dat onjuiste verklaringen op zich geen voldoende reden zijn om de status te weigeren en dat de met het verhoor belaste ambtenaar van het Commissariaat-generaal de verantwoordelijkheid heeft om zijn verklaringen in het licht van de omstandigheden van elke zaak te interpreteren. Volgens verzoeker begaat de commissaris-generaal in casu een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal erkent dat eenieder die gelieerd wordt aan de rebellenbeweging een risico loopt op problemen met de autoriteiten; hij merkt dienaangaande op dat (zie het verzoekschrift, p. 4) *"de achtergrond van het individueel relaas laat toe het voorkomen van een individuele vervolging als hoogstens geloofwaardig te laten blijken"* en besluit dat gezien hij verbonden is aan de rebellenbeweging, hij in principe een reëel risico loopt op problemen met de autoriteiten.

Wat betreft de vraag of hij actueel nog steeds gezocht wordt door de Russische autoriteiten, merkt verzoeker op dat hij steeds bang is om telefonisch contact op te nemen met zijn ouders; hij kan op huidig ogenblik wel vertellen dat de autoriteiten vijf tot zes keer naar de woning van verzoekers ouders zijn gekomen om hem te zoeken.

Verzoeker wijst erop dat er, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing stelt, er geen sprake is van een tegenstrijdigheid met betrekking tot de duur van zijn verblijf in Bayram Aul; hij stelt dat hij eens verklaarde dat hij ongeveer drie weken in Bayram Aul verbleef en nadien dat hij er twee weken of zo verbleef. Verzoeker besluit dat hij twee tot drie weken in Bayram Aul heeft verbleven; deze verklaringen zijn volgens verzoeker bijgevolg verenigbaar.

Bijgevolg is het volgens verzoeker perfect mogelijk dat de autoriteiten hem bij zijn ouders kwamen zoeken ongeveer drie weken na zijn vrijlating.

Volgens verzoeker kan de actualiteit van zijn vrees overigens aangetoond worden door middel van de drie oproepingen die hij bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd.

Waar de bestreden beslissing hem ten laste legt weinig informatie over de convocatie te kunnen geven, laat hij gelden dat hij niet lang durft telefoneren gezien hij ervan overtuigd dat er afgeluisterd wordt; verzoeker wijst er ook nog op dat zijn ouders oude mensen zijn.

Met betrekking tot de vraag of er nog andere mensen beschuldigd worden, verklaart verzoeker dat hij zijn land is ontvlucht en amper nog contact met zijn land- of lotgenoten heeft. Hij merkt bovendien op dat hij de mensen met wie hij samen werd gearresteerd, niet kende. Uiteindelijk, stelt verzoeker, had hij niets met de aanslag te maken en werd hij valselijk beschuldigd. In deze context, verklaart verzoeker, is het voor hem moeilijk om concrete informatie te verkrijgen, vooral nu hij zich niet langer in zijn land van herkomst bevindt. Verzoeker verklaart ook nog dat hij niet wil dat zijn familieleden bij zijn problemen betrokken geraken aangezien het ook voor hen gevaarlijk kan worden.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal onredelijk is wanneer deze van hem verwacht dat hij weet wat er op het document stond dat hij ondertekende; het is volgens hem volkomen normaal dat

wanneer hij een papier onder dwang en slagen voorgelegd krijgt, dat hij de inhoud ervan slechts vluchtig overloopt.

Verzoeker stelt dat de wijze waarop hij werd vrijgekocht, per definitie op een hoogst geheime wijze gebeurt, nu eenieder zijn eigen contacten heeft en deze wil beschermen. Verzoeker voert aan dat corruptie overal aanwezig is, maar er traditioneel niet wordt over gesproken, ook niet onder familieleden. Verzoeker herhaalt dat zijn vader jarenlang in de stad werkt en zeker veel connecties heeft. Verzoeker verklaart dat hij wel heeft kunnen zeggen voor welk bedrag hij werd vrijgekocht, wat op zich een detail over zijn vrijlating betreft; maar de identiteit van de corrupte persoon moet volgens hem een geheim blijven.

Aangaande zijn geleverde inspanningen om meer te weten te komen over de actualiteit van zijn vrees stelt hij dat zijn moeder op het moment van zijn vlucht in het ziekenhuis verbleef zodat het moeilijk was om over zijn problemen te praten. Verzoeker verklaart dat hij ondertussen weet dat zijn ouders thuis convocaties kregen op zijn naam. Verzoeker meldt dat hij deze per fax toegestuurd kreeg, dat hij deze bij zijn verzoekschrift voegt evenals een vertaling. Zijn ouders vertelden hem dat ze vijf tot zes maal bezoek kregen van de autoriteiten, aldus verzoeker. Hij benadrukt dat hij tevens al een fotokopie van zijn intern paspoort neerlegde en besluit dat hij bijgevolg uitstekend meewerkt.

Verzoeker verwijst naar artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet en herinnert eraan dat de gegrondheid van de vervolgingen ook uit een samenhangend en geloofwaardig relaas kan voortvloeien al bestaat er geen begin van schriftelijk bewijs.

Verzoeker laat gelden dat zijn relaas niet in strijd is met algemeen bekende informatie en samengaat met de landeninformatie van het Commissariaat-generaal; bovendien zijn er geen ernstige tegenstrijdigheden weerhouden, aldus verzoeker.

Aangezien zijn relaas samenhangend is, is volgens verzoeker een begin van bewijs van alle elementen van zijn asielrelaas niet noodzakelijk; verzoeker herinnert aan de drie bedoelde oproepingen. Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal er niet louter omwille van het gebrek aan bewijs omtrent zijn detentie van 9 maanden in 2000 ten gevolge van het verbergen van rebellen, kan vanuit gaan dat deze detentie niet plaats had. Het gegeven dat hij amnestie heeft gekregen, betekent volgens hem niet dat hij volledig geschrapt is van de zwarte lijst van de personen die aan de rebellen gelieerd werden.

Met betrekking tot de wijze waarop hij de grenscontroles heeft kunnen ontwijken, laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal niet kan ontkennen dat dat controles omzeild kunnen worden mits omkoping wat volgens verzoeker duidelijk blijkt uit de dagelijkse lange rijen vluchtelingen voor de deur van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. Verzoeker verwijst te dezen overigens naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen om te stellen dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid -van de reisroute- het onderzoek naar de gegrondheid van de vrees niet mag overheersen.

Betreffende de vaststelling dat de reisroute niet volledig duidelijk is, werpt verzoeker op dat toen dit aspect ter sprake kwam tijdens het verhoor, hij reeds vermoeid was en dat er trouwens slechts helemaal op het einde een pauze werd ingelast.

Verzoeker voert aan dat hij zich niet alle data kon herinneren aangezien hij aan geheugenproblemen lijdt. Verzoeker herhaalt dat zijn moeder ook ziek was "*op dit moment*" en hij bijgevolg erg ongerust was. Verzoeker verwijst verzoeker naar jurisprudentie stellende dat de Raad in het verleden oordeelde dat het objectief risico primeert op de soms onduidelijke verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas.

Verzoeker stelt dat hij het gevoel had dat hij niets kon vertellen gedurende zijn verhoor dat twee en half uur duurde. Volgens verzoeker zijn de motieven in de bestreden beslissing niet van die aard om de gegrondheid van zijn vrees in het gedrang te brengen.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen; in ondergeschikte orde vraagt hij van hem de status van vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.3. Waar verzoeker de schending van het principe “Audi alteram partem”, van het recht op verdediging en op tegenspraak inroept, stelt de Raad dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve en dat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Voor zover verzoeker de schending van de “artikelen 197, 198 en 199 van het “Handbook on Procedures” inroept, wijst de Raad er op dat dit handboek geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker daar niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingen bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoeker, onder verwijzing naar de paragrafen 197, 198 en 199 van voormelde UNHCR-proceduregids, laat gelden dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en dat de met het verhoor belaste ambtenaar de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren en waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal in casu een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor verzoeker meest nadelige interpretatie te kiezen, wijst de Raad er op dat luidens voormelde paragrafen, deze verklaringen echter moeten gezien worden in het licht van alle gegevens van de zaak. In voormeld handboek wordt verder trouwens ook vermeld dat de kandidaat-vluchteling een poging moet ondernemen om het relaas te staven en de waarheid dient te vertellen.

De stelling van verzoeker dat de commissaris-generaal telkens de meest nadelige interpretatie voor hem weerhoudt, zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen die zouden moeten leiden tot

een versoepeling van de beoordeling van het asielrelaas, acht de Raad geen dienstig verweer; verzoeker duidt immers niet aan met welke van zijn verklaringen geen rekening werd gehouden.

De Raad merkt op dat verzoeker zich beperkt tot het louter aanhalen van een vrees voor vervolging wat op zich niet volstaat om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat verzoekers vrees reëel is.

Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

In de bestreden beslissing werd terecht aangegeven dat verzoeker geen enkel document heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker verwijst naar de drie oproepingsbrieven die hij bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, stelt de Raad vast dat de bijgebrachte stukken slechts fotokopieën betreffen waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (zie p. 6-7) daarnaast ter verdediging aan dat *"de gegrondheid van vervolgingen ook uit een samenhangende en geloofwaardig relaas kunnen voortvloeien al bestaat er geen begin van bewijs"*.

De Raad ziet echter niet in hoe verzoeker kan ontheven worden van zijn bewijslast, zoals hij lijkt te poneren; verzoeker heeft immers niet voldaan aan de vereisten vervat in artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt:

"De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoekster in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

Inderdaad heeft verzoeker geen enkel bewijsstuk aangebracht dat de door hem voorgehouden problemen bevestigt, terwijl hij hier niettemin de mogelijkheid toe had zoals de commissaris-generaal terecht heeft aangegeven in de bestreden beslissing:

"Ondanks het feit dat u in mei 2011 van uw vader hoorde dat er een convocatie voor u toekwam legt u dit niet neer. Sterker nog, u weet zelfs niet waar deze convocatie zich bevindt (CGVS p.9-10). Ook legt u geen enkel bewijs neer van uw veroordeling in 2000 en de amnestie die u hiervoor in 2001 verkreeg. Deze documenten zouden immers bij het overlijden van uw opa verloren zijn gegaan (CGVS p.10). Het zou zeer opmerkelijk zijn dat dergelijke belangwekkende documenten zomaar verloren gaan. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas bijkomend aan."

De beweerde schending van voormeld artikel 57/7 ter wordt aldus niet aanvaard.

Aangaande de door verzoeker ingeroepen afwezigheid van tegenstrijdigheden herhaalt de Raad dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of risico reëel is. Een verhaal debiteren dat geen tegenstrijdigheden bevat, volstaat niet. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker zelf. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker zelf. In casu is verzoeker in gebreke gebleven zijn asielrelaas op individuele basis te staven.

2.6. In de bestreden beslissing werd terecht gewezen op de onwetendheid van verzoeker omtrent een aantal kernelementen van zijn asielrelaas:

"Zo weet u niet of u momenteel door de Russische autoriteiten wordt gezocht (CGVS p.3). U stelde dat de politie na uw vrijlating een paar keer naar uw ouders ging. Hoeveel keer uw ouders sindsdien door de politie werden bezocht wist u echter niet te vertellen. Betreffende het enige bezoek van de politie dat u enigszins kon kaderen legde u bovendien incoherente verklaringen af. Zo stelde u dat het

enige bezoek van de politie aan uw ouders dat u zich herinnert plaatsvond terwijl u in Bayram Aul leefde. U kon geen concrete datum van dit bezoek geven maar het zou 3 weken na uw vrijlating geweest zijn (CGVS p.3, 7). Nadien verklaarde u echter dat u slechts 2 weken in Bayram Aul verbleef (CGVS p.8). Door het feit dat u reeds de dag na uw vrijlating naar Bayram Aul ging (CGVS p.3) kan deze verklaring niet in overeenstemming worden gebracht met het feit dat u in Bayram Aul verbleef toen u over het bezoek van de politie aan uw ouders hoorde.

Ook over de enige convocatie die voor u toekwam legde u een grote mate van onwetendheid aan de dag. U verklaarde dat uw vader een maand voor het CGVS gehoor (gehoor dd.16/06/2011) een convocatie voor u had ontvangen. Wanneer die convocatie toekwam wist u echter niet te vertellen. In welke hoedanigheid u werd opgeroepen wist u ook niet te vertellen. U wist zelfs niet of er een beschuldiging op het document stond (CGVS p.9).

U stelde verder dat u beschuldigd werd van de aanslag op het café Witte Nachten. Of er sinds die aanslag nog andere mensen hiervan beschuldigd werden wist u niet te vertellen. U wist ook niet of er reeds verdachten voor deze aanslag in de gevangenis zitten (CGVS p.7). Voorts weet u niet welke rol u wordt toegedicht bij deze aanslag. U stelde wel dat u tijdens uw aanhouding verklaringen moest ondertekenen waarin stond dat u de bom had geplaatst en het tijdstip waarop u dit deed. Toen u gevraagd werd op welk tijdstip dat dan wel was kon u dit echter niet zeggen. U zou het document maar vluchtig gelezen hebben (CGVS p.10-11).

Verder bleek u ook zeer onwetend over de manier waarop u werd vrijgekocht. Zo stelde u dat uw vader u in 2011 kon vrijkopen. Met wie hij over de vrijkoopsom onderhandelde of aan wie hij dit bedrag betaalde wist u niet te vertellen. U stelde wel dat hij hier zijn connecties voor aansprak. Welke connecties dit dan wel waren wist u echter niet te vertellen (CGVS p.7)."

De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt bovenstaande onwetendheid te weerleggen.

Als reactie op de vaststelling dat verzoeker onwetend is over het feit dat hij nog steeds gezocht wordt door de Russische autoriteiten en over het feit dat hij weinig informatie kon verschaffen over de convocatie, laat hij slechts gelden dat hij bang is om telefonisch contact op te nemen met zijn ouders en dat deze oude mensen zijn.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst. De handelwijze van verzoeker duidt op een gebrek aan interesse en keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoekers opwerpingen dat hij bang is dat de telefoongesprekken afgeluisterd worden en dat zijn ouders oud zijn, hebben slechts de waarde van loze beweringen.

Ook de bijkomende opwerping van verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 5) "Vandaag, weet verzoeker te vertellen dat de autoriteiten vijf tot zes maal toe zich naar het huis van verzoeker begaven om hem te zoeken" doet geen afbreuk aan de vastgestelde onwetendheid. Verzoekers bewering dat hij uitstekend meewerkt doordat hij een kopie van zijn intern paspoort heeft neergelegd, is een schamel verweer.

Het voorleggen van een kopie van de eerste bladzijde van het binnenlands paspoort dat trouwens geen enkel begin van bewijs uitmaakt, gezien fotokopieën gemakkelijk te vervalsen zijn, is -in het licht van het vermoeden van de commissaris-generaal dat door de Raad wordt gedeeld, dat verzoeker dit paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop hij zijn land verlaten heeft, verborgen te houden-, integendeel een illustratie van het in gebreke blijven van verzoeker.

Waar verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de duur van zijn verblijf in Bayram Aul tracht uit te leggen, stelt de Raad vast dat verzoeker zich ook hier beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Ook verzoekers verweer voor zijn onwetendheid over feit of er nog andere personen beschuldigd worden van de aanslag op de "Witte Nachten", overtuigt niet: hij brengt slechts blote beweringen ten berde zoals dat hij nog amper contact heeft met zijn land- of lotgenoten, dat hij de andere gearresteerden niet kende, dat hij niets met de aanslag te maken had en -zelfs in dit geval- bang is dat zijn familieleden erbij betrokken raken.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift slechts de verklaringen van verzoeker herhaalt wat betreft de manier waarop hij werd vrijgekocht. Zoals reeds eerder werd aangestipt is het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, niet voldoende om een ander licht te werpen op de motivering.

Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat corruptie wijdverspreid is en wordt doodgezwegen, niet verder komt dan het uiten van bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt.

Bij gebrek aan dienstig verweer schaaft de Raad zich bijgevolg achter de vaststelling van de commissaris-generaal dat dergelijke vaagheid en onwetendheid over zaken die de kern van verzoekers relaas uitmaken, niet aannemelijk is.

2.7. Ook de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker aangaande zijn reisweg doen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Vaste Beroepscommissie, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker té moe was toen de reisweg ter sprake kwam tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, dat hij zich niet alle data met zekerheid kon herinneren gezien hij aan geheugenproblemen lijdt en dat zijn moeder ziek was op dat moment, wordt niet aanvaard.

De Raad merkt op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

De Raad gelooft niet dat moeheid in hoofde van een volwassen man -geboren in 1972- hem zou verhinderd hebben tijdens een verhoor dat ongeveer tweeënhalf uur heeft geduurd, juist relaas te doen van feiten die hem hebben genoopt zijn leven veilig te stellen door zijn land te verlaten.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 31 augustus 2011 stelt dat het weinig ernstig is dat verzoeker een en ander toeschrijft aan geheugenproblemen gezien uit het verhoorverslag immers blijkt immers dat hij bij machte was om zijn asielrelaas op een functionele, zelfstandige en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. Bovendien legt verzoeker géén enkel medisch stuk voor ter bevestiging van de door hem voorgehouden geheugenproblemen. Als dusdanig kan bezwaarlijk volgehouden worden dat de commissaris-generaal bij diens beoordeling zonder meer is voorbij gegaan aan bepaalde omstandigheden eigen aan de zaak.

Wat betreft verzoekers uitleg met betrekking tot de wijze waarop hij de grenscontroles heeft kunnen ontwijken, merkt de Raad op dat verzoeker geen gegevens aanbrengt die afbreuk doen aan de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Opnieuw beperkt verzoeker zich tot het opwerpen van een aantal blote beweringen, wat geen dienstig verweer uitmaakt.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 14 juni 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad hecht bijgevolg geen belang aan verzoekers opwerping (zie verzoekschrift p. 9) dat *“verzoeker had het gevoel dat hij niets kon vertellen gedurende zijn interview die twee en half uur duurde”*.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, wordt opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaaft de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE